

кожному пастку – випробування на порядність, які ніхто не витримує. І, покаравши чергового негідника, з відчаєм проголошує: «Немає чесних людей! Немає!!!»

У моєму архіві є фото, на якому я в образі Кощея Безсмертного з виразом обличчя нещасного мрійника, а поруч з моїм обличчям радісні, сяючі обличчя двох дівчаток п'яти-шести років, яких я тримаю на руках.

У 2009 році після моєї бенефісної вистави «Трохи ніжності» за п'єсою Альдо Ніколаї, Юрій Іванович поздоровляв мене. У мене є відео його виступу, який я розшифрував і пропоную вам його: «В цій бенефісній виставі, – говорив Юрій Іванович, – чого варті, крім головних сцен, Ваші дивовижні дві пробіжки на передньому плані» (*сміх у залі*). Юрій Іванович підходить до ювіляра, тисне йому руку, обіймає (*оплески*).

– Але я прийшов не сам (я маю на увазі не дружину) (*сміх*). Юрій Іванович підходить до лави, на якій лежить торбина, витягуючи щось з неї, та натягуючи на праву руку, продовжує говорити.

– Що вразило в роботі Олега у дитячій виставі, в якій він грав Кощея (*сміх*). Зазвичай актори драматичних театрів ставляться до роботи у дитячих виставах «абияк». Але він мене дістав, замучив і навіть здивував, з яким захопленням працював він над цією роллю. Спасибі тобі за це! (*оплески*). Юрій Іванович нарешті витягнув і надягнув на праву руку велику ляльку, чимось схожу на Кощея, підняв її, і лялька заговорила зміненим голосом Юрія Івановича:

– Дорогий Олеже Васильовичу! Я впізнав Вас! І в мене теж є для Вас подарунок! Лялька повертається до Юрія Івановича, якимось зверхньо-лайливо звертається до нього: – Ну ти, Лялькар, давай подарунок! Швидше, тобі кажуть! – гримнув він на Юрія Івановича. Щось узяв і простягнув ювілярові.

– Ось тобі від мене яйце і секрет вічної молодості (*сміх*). Бережи голку! (*сміх і оплески*).

Я теж мав нагоду поздоровити з ювілеєм Юрія Івановича – шанування його відбувалося в казковому будинку театру ляльок, на фасаді якого була мозаїка Жар-птиці, і тепер ця Жар-птиця стала епіграфом ще для більших див, які чекали на дітей вже в інтер'єрі цього театру. Тут я і поздоровляв Юрія Івановича з його ювілеєм. Про нього нескладно було говорити цікаво, бо дуже вже він був яскравою, своєрідною особистістю.

Як я вже згадував, Юрій Іванович подарував мені справжню ігрову ляльку – Кощея. Цей подарунок припав до душі моїм онукам. У святкові дні я діставав Кощея для них, але лялька була завелика для маленьких дітей, а керувати нею, хоч трохи, не кажучи так вправно, як Юрій Іванович, я не навчився. Тож, відпрацювавши свій театральний вік, Кощей пішов на пенсію, і відпочиває тепер серед інших дорогих для мене подарунків, час від часу нагадуючи про мою роль у виставі «Іван-царевич», про бенефіс у мій ювілейний вечір і про дорогого для мене Юрія Івановича Сікало.

Олег Комаров

Від ред.: Спогад Олега Комарова увійшов до книжки Алли Підлужної «Гра в ляльки», яка незабаром вийде друком.

«Навернений Грішник» за «Бориславськими оповіданнями»

В Івано-Франківську на пресконференції з приводу прем'єри директор і художній керівник Івано-Франківського драмтеатру Ростислав Держипільський розповів: «Режисер Назар Панів підійшов до мене з «Бориславськими оповіданнями»... Зізнаюсь, вони мене вразили, бо і зараз є надзвичайно актуальними, особливо коли ухвалили закон про земельну реформу. Мене вразив той жах, який відбувався наприкінці XIX століття, коли у Бориславі знайшли нафту і люди тоді могли перетворитися з господаря на жебрака на своїй землі... Усе це є у виставі «Навернений Грішник», яка стала четвертою роботою режисера Назарія Паніва». За його словами, постановка розповідає про те, як у загальній глобалізації вберегти себе й українську націю. Сам режисер Панів зізнається, що вистава є даниною місту Бориславу, звідки він сам родом. «Навернений Грішник» – це антиутопія, і в театрі такий жанр зустрічається не часто. Режисер стверджує, що творчість Франка настільки складна і цікава, що від неї важко відволіктися. Прем'єри «Наверненого Грішника» відбулися 26 та 28 грудня. Особливу атмосферу створили світліни старого Борислава, які режисеру надав краєзнавець Ігор Романюк. (Літературна Україна)

Лауреати премій НСТДУ

Національна спілка театральних діячів України вручила нагороду 2021 року. Премію ім. Мар'яна Крушельницького здобув актор Івано-Франківського театру ім. І. Франка Олексій Гнатковський, ім. Марії Заньковецької – акторка Львівського театру ім. М. Заньковецької Ірина Швайківська і акторка Київського театру ім. Лесі Українки Лідія Яремчук. Провідний майстер сцени Харківського театру ім. Т. Шевченка Володимир Маляр був нагороджений премією «Наш Родовід». Серед театральних художників премія ім. Федора Нірода – в головній художниці Харківського театру ляльок ім. Афанасьєва Наталії Денисової. Премію ім. Миколи Садовського отримав гендиректор-художній керівник Національного театру ім. І. Франка Михайло Захаревич. За вагомий внесок у розвиток мистецтва театру ляльок премія ім. Віктора Афанасьєва дісталась акторці Людмилі Ясиновській, яка працювала з 1970 по 2019 рр. у Київському театрі ляльок. Премія в галузі театрознавства і театральної критики присуджена театрознавиці і викладачці Харківського університету мистецтв Юлії Шукіній. Акторка Івано-Франківського театру ім. І. Франка Галина Баранкевич і акторка-вокалістка Київського театру «Берегиня» Надія Буравська нагороджені за найкраще сценічне відтворення надбань українського народу, закладених у звичаях, обрядах, традиціях, фольклорі наших предків.

Премія ім. Лесі Українки за твори для дітей та юнацтва

У номінації «Театральні вистави для дітей та юнацтва» кращою визнано виставу Херсонського театру ім. М. Куліша «Легенда про Дракона» (автор Сергій Новачук, режисер Ірина Корольова), сучасної казки з історичними та фантастичними персонажами, пригодницьким сюжетом і ефектним оформленням, вирішеним у 3-D форматі. У номінації «Кінотвори для дітей та юнацтва» переміг фільм «Стоп-Земля» Катерини Горностай.